

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Kzz 60/11
28.09.2011. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija: Bate Cvetkovića, predsednika veća, Nevenke Važić, Anđelke Stanković, Ljubice Knežević-Tomašev i Veska Krstajića, članova veća, sa savetnikom Vrhovnog kasacionog suda Draganom Vuksanović, kao zapisničarem, u krivičnom predmetu okr. M.P, zbog krivičnog dela kršenje zakona od strane sudije iz člana 360. Krivičnog zakonika, odlučujući o zahtevu za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca Ktz. 296/11 od 25.07.2011. godine, podignutom protiv pravnosnažnih presuda Višeg suda u Požarevcu K 34/10 od 17.05.2010. godine i Apelacionog suda u Beogradu Kž1 5119/10 od 17.11.2010. godine, u sednici veća održanoj 28.09.2011. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovan zahtev za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca Ktz. 296/11 od 25.07.2011. godine podignut protiv pravnosnažnih presuda Višeg suda u Požarevcu K 34/10 od 17.05.2010. godine i Apelacionog suda u Beogradu Kž1 5119/10 od 17.11.2010. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Višeg suda u Požarevcu K 34/10 od 17.05.2010. godine okr. M.P. oglašen je krivim zbog krivičnog dela kršenje zakona od strane sudije iz člana 360. KZ, za koje delo mu je izrečena uslovna osuda tako što mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od osam meseci i istovremeno određeno da se kazna neće izvršiti ukoliko okrivljeni u roku od dve godine ne učini novo krivično delo.

Odlučujući o žalbama Višeg javnog tužioca u Požarevcu, okrivljenog i njegovog branioca, Apelacioni sud u Beogradu je presudom Kž1 5119/10 od 17.11.2010. godine odbio žalbe kao neosnovane i potvrdio prvostepenu presudu.

Protiv navedenih pravnosnažnih presuda Republički javni tužilac podigao je zahtev za zaštitu zakonitosti Ktz 296/11 od 25.07.2011. godine, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP, i povrede krivičnog zakona iz člana 369. tačka 1. ZKP u vezi

člana 360. KZ, sa predlogom da Vrhovni kasacioni sud utvrdi da je zahtev za zaštitu zakonitosti osnovan, te da zbog navedenih povreda učinjenih na štetu okrivljenog, ukine prvostepenu i drugostepenu presudu.

Vrhovni kasacioni sud je, pošto je postupljeno u smislu člana 422. stav 2. i 3. ZKP, održao sednicu veća na kojoj je razmotrio spise predmeta sa presudama protiv kojih je zahtev za zaštitu zakonitosti podignut, pa je po oceni navoda u zahtevu, našao:

Zahtev je neosnovan.

Prema navodima zahteva, izreka prvostepene presude je nerazumljiva, protivrečna sebi i razlozima

presude, a razlozi su nejasni i u znatnoj meri protivrečni. U zahtevu se navodi da je prema izreci presude, okrivljeni ... dana 07.02.2006. godine doneo nezakoniti akt - rešenje I 518/97, kojim je izmenio prethodno pravnosnažno rešenje od 15.01.2004. godine, u odnosu na izreku prvobitnog rešenja, unošenjem podataka o strukturi i površini dva lokala koje je kupio izvršni poverilac iako je znao da su ti lokali u izvršnom postupku prodati u manjoj površini. Međutim, prema zahtevu za zaštitu zakonitosti, u izreci prvostepene presude, kao i u drugostepenoj presudi, nije navedeno u čemu se sastoji nezakonitost donetog rešenja odnosno koji je zakon ili drugi propis i na koji način prekršen.

Iznete navode zahteva Vrhovni kasacioni sud ocenjuje neosnovanim, jer je prvostepeni sud u izreci presude naveo detaljan i jasan opis radnji koje je preduzeo okrivljeni donošenjem rešenja broj I 518/97 od 07.02.2006. godine (što i sam tužilac navodi u zahtevu), a iz datog činjeničnog opisa upravo i proizilazi nezakonitost donetog akta. Naime, okrivljeni je u spornom rešenju, u izreci uneo površine lokala koje izvršni poverilac nije kupio i upravo to saznanje i činjenica da su predmetni lokali u sprovedenom izvršnom postupku prodati u manjoj površini od njihove stvarne površine, čine rešenje I 518/97 od 07.02.2006. godine nezakonitim. Prema tome, iako u izreci prvostepene presude nije izričito navedeno koje su konkretno zakonske odredbe povređene od strane okrivljenog, po oceni Vrhovnog kasacionog suda, izreka prvostepene presude nije protivrečna sama sebi i obrazloženju, imajući u vidu da iz činjeničnog opisa radnji krivičnog dela iz izreke prvostepene presude jasno proizilaze zakonska obeležja krivičnog dela za koje je okrivljeni osuđen i s tim u vezi su opisane njegove nezakonite radnje a koje su navedene i u obrazloženju pobijane presude, kao i to da je okrivljeni postupio suprotno odredbi člana 349. ZPP.

Neosnovan je i deo zahteva u kome se ukazuje da obrazloženje prvostepene presude ne sadrži jasne razloge o postojanju namere okrivljenog da izvršnom poveriocu pribavi imovinsku korist.

Prvostepeni sud je u razlozima presude detaljno i jasno naveo sve okolnosti koje upravo ukazuju na postojanje namere okrivljenog za pribavljanje imovinske koristi izvršnom poveriocu. Naime, sva rešenja koja su donošena tokom predmetnog izvršnog postupka od strane sudije koji je postupao u predmetu pre okr. M.P, sadržala su naznačenje tačne površine lokala koji su bili predmet izvršenja i to - lokal broj 3 u površini od 34,25 m² i lokal broj 5 u površini od 22 m². Nakon što je predmet dodeljen u rad okr. M.P, on je takođe donosio rešenja i zaključke u kojima je navodio iste površine lokala broj 3 i broj 5, pri čemu su površine i vrednosti lokala bile utvrđene na osnovu obavljenih veštačenja. Međutim, u rešenju donetom 15.01.2004. godine okrivljeni je naveo da se poveriocu kao najpovoljnijem ponuđaču dosuđuju lokali broj 3 i 5, bez navođenja površine lokala. Na zahtev poverioca (podnet od strane njegovog punomoćnika) za ispravku rešenja od 15.01.2004. godine, okrivljeni je dana 07.02.2006. godine doneo rešenje o ispravci pravnosnažnog rešenja od 15.01.2004. godine, u kome je naveo da se poveriocu dosuđuje lokal broj 3 u prizemlju, površine 34,25 m² i magacin u podrumu od 25,8 m² kao i lokal broj 5 površine 32,35 m². Na ovaj način, okrivljeni je poveriocu dosudio površine lokala i podruma veće od onih koje je poverilac zaista kupio, što je okrivljeni nesumnjivo znao, a što se utvrđuje iz rešenja i zaključaka koje je okrivljeni donosio do 15.01.2004. godine, a u kojima su bile navedene tačne površine i strukture predmetnih lokala.

Postupajući na ovaj način, kako je to pravilno utvrdio prvostepeni sud, okrivljeni je ispoljio očiglednu nameru da izvršnom poveriocu pribavi imovinsku korist. Pri tome, doneto rešenje kojim se vrši suštinska izmena prethodnog rešenja, ni u kom slučaju se ne može smatrati rešenjem o ispravci, u smislu odredbe člana 349. ZPP, na koju se okrivljeni poziva u rešenju o ispravci, a što je okrivljeni, kao dugogodišnji sudija, nesumnjivo znao da se nije radilo o ispravljanju pogrešaka u imenima i brojevima i drugih očiglednih grešaka.

Prema tome, prvostepena presuda, suprotno navodima zahteva, sadrži jasna i konkretna utvrđenja o tome zbog čega sporno rešenje predstavlja nezakonit akt kao i o postojanju namere pribavljanja imovinske koristi izvršnom poveriocu. Stoga ne stoji navod zahteva o učinjenoj bitnoj povredi odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP, pa s tim u vezi ni o povredi krivičnog zakona iz člana 369. tačka 1. ZKP u vezi člana 360. KZ.

Sledstveno tome, navedene povrede nisu učinjene ni presudom Apelacionog suda u Beogradu, kojom je prvostepena presuda potvrđena.

Ocenivši, iz iznetih razloga, zahtev za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca u celini neosnovanim, Vrhovni kasacioni sud je, na osnovu člana 424. ZKP, odlučio kao u izreci ove presude.

Dragana Vuksanović,s.r.

sudija

Bata Cvetković,s.r.